

Arnhem, 24 december 2023

Lief Licht,

Ik wandelde met mijn moeder door het Gravinnenbos richting Rijnstate, waar mijn vader een afspraak had met de oncoloog om na een jaar bestraling, chemo, operatie en immunotherapie de uitslag van zijn scan te horen.

Ik denk dat we allemaal een beetje moe zijn.

Toen mijn zoon voor het ontbijt een boterham met yoghurt vroeg maakte ik het zonder vraagtekens voor hem klaar.

Ik heb deze dagen stroop in mijn hoofd alsof het laatste staartje jaar zich in me vastgebeten heeft en de dagen niet wil laten gaan.

De grommen van mijn dochter worden steeds dieper, wanneer ik haar wakker probeer te maken zegt ze dat ze geen goed been meer over heeft om mee uit bed te stappen. En ik snap het.

We slaapwandelen naar de vakantie toe, verlangen naar die plas tussentijd die de jaren van elkaar scheidt

om daar als dobberende otters elkaars handen vast te grijpen, om te voorkomen dat we van elkaar wegdrijven in het leven dat ook maar zijn eigen dwingende gang gaat.

Ik tilde mijn dochter uit bed, bracht haar naar beneden, waar mijn zoon zijn boterham met yoghurt onaangeroerd had gelaten, en liet ze als ontbijt een kransje uit de boom plukken.

Wanneer het donker nog niet wijkt moet je zelf proberen licht te maken.

Want we hebben de langste nacht dan wel gehad, toch blijven de dagen steeds later beginnen – iets met de helling van de aardas en de afstand tot de zon; het duurt nog tot driekoningen voor de ochtend terrein wint op de nacht.

Maar toen de behandelend arts met goed nieuws kwam en ze meldde dat de scan geen zorgelijkheden vertoonde leek voor ons het donker al overwonnen.

Het is misschien egoïstisch, in een wereld die steeds verder van vrede weg lijkt te drijven, maar wij, dobberende otters, grepen dat licht vast

en verheugden ons op een gelukkig nieuwjaar.